

STORIES OF CHANGE

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုံပြင်

ဝေါလ်ပီရင် အင်တာနေရှင်နယ် - မြန်မာ

(၁၆)၊ ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၀၄၈၊ ၅၁၁၂၆၅၊ ၅၁၀၀၁၃၊ ၀၉၄၂၁၃၉၃၄၃ - ၅၀

ဖက်စ် (၉၅၁) ၅၂၇၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

STORIES OF CHANGE

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုံပြင်

The Vanguard Series: လူကုန်ကူးခြင်းနှင့် လုံခြုံမှုမရှိသောရွှေ့ပြောင်းသွားလာခြင်းများအား တိုက်ဖျက်ရန် အတွက် ဆန်းသစ်တီထွင်ထားခြင်း

© World Vision International 2014

ISBN 978-0-918261-50-2

စာရေးသူ - Ian Pugh (ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားသည်။)

မူပိုင်ခွင့်အားလုံး ကာကွယ်ထားသည်။ ထုတ်ဝေသူထံတွင် ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ဤစာအုပ်၏မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းကိုမဆို မည်သည့်ပုံစံဖြင့်မဆို ကောက်နုတ် သုံးသပ်ချက်များမှ လွှဲ၍ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုလုပ်ရ။

World Vision International ကိုယ်စား End Trafficking in Persons (ETIP) လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေး စီမံကိန်းမှ ထုတ်ဝေသည်။ ဝေါက်စီရှင်သည် ခရစ်ယာန်လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး ကလေးသူငယ်များ၊ မိသားစုများနှင့် ရပ်ရွာလူထုများ၏ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မမျှတမှုများမှ ကျော်လွှားနိုင်ရန် လုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ ဝေါက်စီရှင်သည် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု၊ ကျား၊ မ အသက်အရွယ်မခွဲခြားဘဲ အကူအညီပေးလျက်ရှိသည်။

World Vision International - Myanmar အကြောင်းပိုမိုသိရှိလိုလျှင် ကျေးဇူးပြုပြီး wvi.org/myanmar သို့ ဆက်သွယ်ပါ။

လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်း (ETIP Programme) ကိုယ်စား John Whan Yoon နှင့် Amy Collins၊ Senior Editor (တည်းဖြတ်) - Heather Elliott၊ Production Management (ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ) - Katie Klopman Fike၊ Copy editing (မူပိုင်ခွင့်) - Melody Ipi၊ Cover Design (မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်း) နှင့် Interior Layout (အတွင်းအပြင်အဆင်) - Inis Communication၊ Illustrations (သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးဆွဲခြင်းများ) - Natasha Bautista နှင့် Rishi Mandhyan။

ဒီဇိုင်းနှင့်ထုတ်ဝေခြင်းအား Inis Communication - www.iniscommunication.com မှ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

ဝေါက်စီရှင်မြန်မာ - (ETIP Program) လူကုန်ကူးမှုအဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်းမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပါသည်။

ဝေါက်စီရှင် အင်တာနေရှင်းနယ် - မြန်မာ

(၁၆) ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၁၄၈၊ ၅၁၁၂၆၅၊ ၅၁၀၁၁၃၊ ၀၉ ၄၂၁၁၃၉၃၃၃ - ၅၀

ဖက်စ် (၉၅၁) ၅၂၇၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

ကျွန်မနာမည် “မေ”ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဗီယက်နမ်မှာ နေပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်အထိ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှက်လွန်းလို့ ကျွန်မကိုလူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲဆိုတာကို တွေး ပူမိလို့ပါ။ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်မ မှတ်မိတာကတော့ ကျွန်မအမေ ကျွန်မကို တောင်းပန်စကားပြောတာပါ။ ကျွန်မ နားမလည်တာက ဘာ ဖြစ်လို့ အဖေမဟုတ်ဘဲ အမေက တောင်းပန်ရတာလဲ။ တ ကယ်တော့ အရက်မူးပြီးပြန်လာတိုင်း အမေ့ကို ရိုက်တတ်တဲ့ အဖေကသာ တောင်းပန်သင့်တာပါ။ အမေဟာ အဖေရိုက်လို့ မကြာခဏ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တာ များပါ တယ်။ အလုပ်မလုပ်နိုင်လို့ ကျွန်မအတွက် ကျောင်းစရိတ် ရှာမ ပေးနိုင်တဲ့အတွက် အမေ ကျွန်မကို တောင်းပန်တာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ညကအဖေနဲ့ အမေတို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဒီနေ့ မနက်စောစောမှာ အဖေဟာ သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေပြီး အမေက သူ့အိပ်ယာကထမို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မအတွက် မနက်စာကို ပြင်ရင်း မျက်ရည်ပိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီးတော့

“မေရယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ်လို့” အမေက စပြောပါတယ်။

အဖေနီးသွားမှာစိုးလို့ “အမေရယ်ဒီလိုမပြောပါနဲ့” လို့ ခပ်တိုးတိုးဘဲ ကျွန်မ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ “အမေ တောင်းပန်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး နောင်ကိုလည်း ကျွန်မကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ” လို့ ကျွန်မပြောလိုက်တယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပိုက်ဆံရှာနိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့ပဲ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဒိုက်ဆီကို သွားလည်ပါတယ်။ သူကလည်း ငွေရှာဖို့ စိတ်ဝင်စားနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ်တစ်ခုဆွဲလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံအနည်းငယ်နဲ့ လယ်သမားတစ်ဦးဆီက သစ်သီးဝယ်ပြီး 'ဒေါင်ဟ'တံတားအနီးမှာ ဈေးဆိုင်ကလေးစဖွင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားတွေရပ်တိုင်း ကျွန်မတို့ သစ်သီးတွေ ရောင်းခဲ့ကြတယ်။ အတော်ခက်ခဲ့ပါတယ်။ အခြားအသီးရောင်းတဲ့သူတွေနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ရောင်းရတော့ ငွေလည်း သိပ်မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အားမလျော့ဘဲ ဆက်ကြိုးစားကြတယ်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာလာတော့ ‘ရိုန်း’ဆိုတဲ့ တရုတ်လူငယ် ကလေးနဲ့ ကျွန်မတို့ ခင်မင်သွားကြတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ကို တရုတ်ပြည်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သစ်သီးရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကြည့်ပြီး သူကရယ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တရုတ်ပြည်မှာ အလုပ်လုပ်ရင် ဒီထက်အများကြီး ပိုရမယ်လို့ လည်းပြောပါတယ်။ တစ်နေ့ ကျတော့ သူက သူ့ဦးလေးကလပ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးက သူ့ကလပ် မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စားပွဲထိုးတွေ လိုက်ရှာနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ စားပွဲထိုးအလုပ်က လစာကောင်းပြီး အပိုဝင် ငွေလည်း အရမ်းရတာဘဲလို့ ပြောပါတယ်။

“မင်းတို့ သစ်သီးရောင်းတာနဲ့စာရင် ဝင်ငွေ (၁၀)ဆ ပိုရနိုင်တယ်”လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ ဒိုက်နဲ့ ကျွန်မ တိုင်ပင်ကြပြီး အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ အမေ့ကိုတော့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ မပြောပြမိဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာ ‘ရှိန်း’ရဲ့ အကူအညီနဲ့ နယ်စပ်ကနေ ဖြတ်ပြီး တရုတ်ပြည် ကလပ်ရှိတဲ့ နေရာကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ကလပ်ပိုင်ရှင်ကို ‘ရှိန်း’ရဲ့ ဦးလေးလို့ မထင်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ‘ရှိန်း’ဟာ အဲဒီနေ့မှာပဲ ပြန်ထွက်သွားပြီး ပြန်မလာ တော့ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို စလုပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလပ်ကိုလာတဲ့ ယောက်ျားတွေက ကျွန်မတို့ဆီက အရက်အပြင် အခြားကိစ္စတွေလည်း လိုချင်နေ ပုံရပါတယ်။ ဒီလူတွေနဲ့အိပ်ပေးဖို့ ကလပ်ပိုင်ရှင်က မျှော်လင့်နေမှန်းသိရတော့ ကျွန်မတို့ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးကြပါတယ်။ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ရိုက်နှက်ပြီး အခန်းသပ်သပ်စီမှာ ချုပ်နှောင်ထားပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆိုင်လာတဲ့ယောက်ျားတွေက ကျွန်မတို့အခန်းကို လာကြတယ် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ဘဝတွေ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မိသွားရင် နှိပ်စက်ခံခဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ လက်လျော့ လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ဘဲ အဲဒီဘဝမှာ နှစ် နှစ်ကြာခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဗီယက်နမ် ယောက်ျားတစ်ယောက် က ကလပ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ကစပြီး ကျွန်မတို့ဆီ ကံကောင်းခြင်းတွေ ပြန် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အကြောင်းကို ပြောပြတော့ သူ့အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး ကျွန်မ တို့ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီမယ်လို့ ပြောပါ တယ်။ ခြံဝင်းရဲ့ဘေးတံခါးဟာ အမြဲတမ်း သော့ ခတ်ထားတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီတံခါးကို ဖွင့်လို့ရ ပြီး သူကလည်း ကျွန်မတို့ကို အပြင်ကနေ စောင့်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့လွတ်ဖို့ အခွင့်အ ရေး ရနိုင်တယ်လို့ သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ စီ စဉ်ထားတဲ့နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ကြောက် ကြောက်နဲ့ လှေခါးကနေ ဘေးတံခါးဆီကို ဖြည်းဖြည်းလေး ဆင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းသလို တံခါးကြီး ပွင့် နေပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းကြတယ်။ တ ကယ်ပဲ တံခါးကြီး ပွင့်နေပါတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ ဘေးတံခါးကနေ ကျွန်မတို့အပြင်ကို ထွက်လာ ခဲ့ကြတယ်။

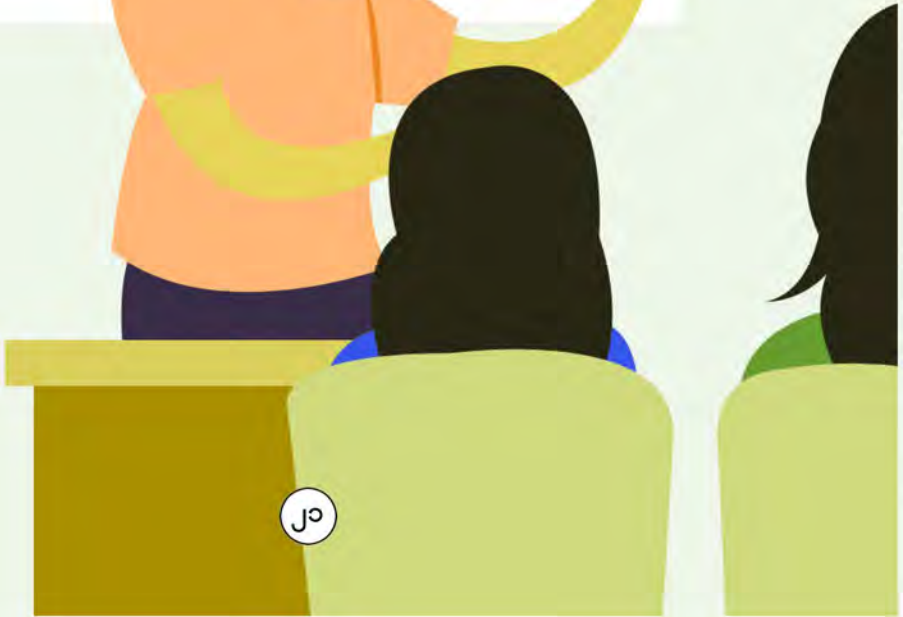
အပြင်ရောက်တော့ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားက တက်ကစီပေါ်ကနေ ကျွန်မတို့ကို လက်ဝှေ့ရမ်း ခေါ်တာတွေတော့ ကျွန်မတို့ ကားပေါ် ကပျာကရာတက်ပြီး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မြို့ကိုရောက်အောင် ပြန်လာနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့အတွက် ခက်ခဲပါတယ်။ လူတွေက လူကုန်ကူးခံရတဲ့ သူတွေကို အထင်သေးကြတယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲပါဘူး။ မိသားစုဝင်တွေကိုလည်း မပြောပြခဲ့ဘူး။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို မြို့သိပ်ထားရတာမလွယ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် လို့မထင်ဘူး။

လအနည်းကြာတော့မှ ဝေါလ်ဗီရှင်က လူကုန်ကူးခံရတဲ့သူတွေကို အကူအညီပေးတဲ့အကြောင်း သိရတော့ ကျွန်မတို့ ဝေါလ်ဗီရှင်ကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အရဲစွန့်ပြီး သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ကို နားလည်ပေးနိုင်သူတွေနဲ့ ကျွန်မတို့အကြောင်း ပြောပြရတာ စိတ်အရမ်းချမ်းသာပြီး ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ဝေါလ်ဗီရှင်ဝန်ထမ်းတွေက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘဝတွက်တာ ကျွမ်းကျင်မှု သင်တန်းတက်ခိုင်းပါတယ်။ သင်တန်းက ကျွန်မတို့အတွက် အလွန်အကျိုးရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှု မဖြစ်တော့သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက်တွေလည်း ပြန်ရလာပါတယ်။

မကြာသေးခင်က ဝေါလီဗီရှင်က ကျွန်မတို့ကို လူကုန်ကူးခံခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာသူများ တွေ့ဆုံပွဲကိုတက်ဖို့ ဖိတ်ကြားလာပါတယ်။ အဲဒီမှာကျွန်မတို့နဲ့အတွေ့အကြုံတူတဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတွေ့ဆုံပွဲမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို တင်ပြဆွေးနွေးဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြောက်တဲ့အတွက် ဘာမှမဆွေးနွေးဖြစ်ပါဘူး။ ဒုတိယနေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ အဖြစ်အပျက်တူတဲ့အကြောင်းတွေ ကြားပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မတို့လည်း ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို နားလည်ပေး နိုင်တဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်မတို့အကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်ရတော့ ရင်ထဲပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ပေါ့ပါးသွားတာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရတော့ ကျွန်မတို့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပျောက်ကင်းသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

